

Люсі-Мод МОНТГОМЕРІ

Він
Був
Даміаном
Мурі

Роман

Переклад з англійської
Анни Вовченко

Львів
Урбіно
2014

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

УДК 821.111(71)-93
ББК Ш9(7К)6
М 744

Перекладено за виданням:

**Montgomery Lucy Maud. Anne's House of Dreams. —
New York : Bantam Books, 1981**

Монтгомері Люсі-Мод
М 744 Енн у Домі Мрії [Текст] : роман / Люсі-Мод Монтгомері;
пер. з англ. Анни Вовченко. — Львів : Урбіно, 2014. — 272 с.
ISBN 978-966-2647-19-8

У житті Енн відбувається довгоочікувана подія: вона стає дружиною Гілберта Блайта. Молоде подружжя вирушає на узбережжя гавані Чотирьох Вітрів, де в приморському селищі Глен Гілберт переймає лікарську практику по своєму родичу. Енн знайомиться з новими друзями: капітаном Джимом, який працює на маяку, панною Корнелією Брайант та Леслі Мур, яка дбайливо доглядає свого невиліковно хворого чоловіка. Тут, у Домі Мрії, на Енн чекають радощі й печалі заміжньої жінки, після важкого випробування вона зазнає щастя материнства і, як завжди, не втомлюється змінювати світ довкола себе.

Книжки легендарної канадської письменниці Люсі-Мод Монтгомері (1874–1942) вже понад століття користуються величезним успіхом у всьому світі. Щороку їх видають мільйонними накладами у США, Канаді, Австралії та країнах Європи.

Це п'ята книга із циклу про Енн у чудовому українському перекладі Анни Вовченко.

УДК 821.111(71)-93
ББК Ш9(7К)6

ISBN 978-966-2647-19-8 (укр.)
ISBN 978-0-553-21318-0 (англ.)

© Видавництво «Урбіно», українське видання, 2014
© Анна Вовченко, переклад, 2014
© Юрій Симотюк, обкладинка 2014
Всі права застережено

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

НА ГОРИЩІ ЗЕЛЕНИХ ДАХІВ

– Прощавай, геометріє! Більше я не муситиму ані вивчати, ані викладати її, – дещо мстиво мовила Енн Ширлі, кидаючи пошарпаний том Евкліда у велику скриню із книжками. Тріумфально грюкнувши кришкою, дівчина сіла на неї, поглядаючи в протилежний кут горища на Діану Райт очима сірими, немов досвітнє небо.

Горище в Зелених Дахах було достеменно таке, як мало бути кожне горище – затишне, тінисте й загадкове. У відчинене вікно, попід яким сиділа Енн, лилося тепле духмяне повітря, напоєне сяйвом серпневого сонця, а надворі шелестіло й танцювало з вітром листя тополь, поміж яких виднів ліс, де чарівливо звивалася Стежина Закоханих, і старий яблуневий сад, що й досі вгинався під вагою свого щедрого рум'яного врожаю. А над усім цим у ясно-синьому небі на півдні біло-сніжною грядою купчилися хмари. З іншого вікна виднілося далеке синє море в білих баранцях – прекрасна затока Святого Лаврентія, понад якою, мов коштовний камінь, лежить Ебігвейт, чию ніжну, мелодійну індіанську назву давно вже замінили прозаїчним словосполученням «Острів Принца Едварда».

Діана Райт за три роки, що минули від останньої нашої зустрічі з нею, набула рис істинної матері сімейства, проте очі її були так само чорні й усміхнені, щоки так само рум'яні, а ямочки так само чарівні, як того пам'ятного вечора, коли вони з Енн присягнули на вічну дружбу в саду побіля ферми Баррі. На руках у неї спало крихітне чорняве створіння, уже два

щасливих роки знане в Ейвонлі як мала Енн-Корделія. Звісно, ейвонліїці знали, чому Діана назвала доньку Енн, проте друге ім'я Корделія їх неабияк спантеличило, бо ж поміж родичів та знайомих Райтів чи Баррі жодної Корделії ніколи не було. Пані Ендрюс припускала, що Діана, імовірно, взяла його з котрогось негодящого роману й дивувалася, як то Фредові забрало глузду це заборонити. Та Енн і Діана лиш усміхалися на те. Вони чудово знали, чому Енн-Корделія дістала саме це ім'я.

– Ти ніколи не любила геометрії, – ностальгійно всміхнулася Діана. – І взагалі ти, мабуть, рада, що не мусиш більше вчителювати.

– О, вчителювати мені завжди подобалося... коли не зважати на геометрію. Три моїх роки в Саммерсайді були дуже приємні. А щойно я приїхала додому, як пані Ендрюс застерегла, буцім, попри всі очікування, подружнє життя напевне здасться мені ледь не важчим за роботу в школі. Пані Ендрюс, вочевидь, поділяє думку Гамлета, що ліпше зносити нам звичні лиха, ніж боятися нових і невідомих.

І старим горищем розлігся сміх Енн – веселий і нестримний, як колись, проте й з новою ноткою зрілої ніжності. Унизу на кухні Марілла, що варила варення зі слив, почула його й усміхнулася, та вже за мить зітхнула, подумавши, як рідко тепер лунатиме цей сміх у Зелених Дахах. Ніколи за ціле життя ніщо не тішило Маріллу так, як звістка про те, що Енн виходить за Гілберта Блайта – але все ж кожна радість незмінно приносить із собою легку тінь печалі. Упродовж трьох саммерсайдських років Енн часто приїздила додому на вихідні та канікули, а тепер, опісля весілля, два візити на рік – це все, на що можна буде сподіватися.

– Хай тебе не тривожать слова пані Ендрюс, – мовила Діана спокійно та впевнено, як і належить заміжній дамі із чотирирічним досвідом. – У подружнім житті є, звісно, свої злети й падіння. Не чекай, що все завжди йтиме гладенько. Але запевняю тебе, Енн, – це щасливе життя, коли тільки вийти саме за того, хто потрібен тобі.

Енн притлумила усмішку. Її завжди трохи смішило, що Діана вдає із себе таку досвідчену пані.

«Може, за чотири роки по весіллі я й сама так мудруватиму, – подумала вона. – Хоча мене, мабуть, убереже від цього моє почуття гумору».

– Ви вже вирішили, де оселитесь? – запитала Діана, пригортаючи малу Енн-Корделію тим неповторним материнським жестом, що завжди викликав трепет у серці Енн, повнім ніжних потаємних мрій і сподівань, – трепет невимовної насолоди, проте й дивного, ледь відчутного болю.

– Так. Саме це я й хотіла розповісти тобі, коли зателефонувала нині й попросила зайти до Зелених Дахів. До речі, я ніяк не можу звикнути, що у нас в Ейвонлі тепер є телефони. Для такого милого тихого куточка це аж до безглуздя модно й сучасно.

– За це ми дякуємо Спілці вдосконалення Ейвонлі, – відповіла Діана. – У нас так і не з'явилося б телефонної лінії, якби вони за це не взялися. Проте їм так затято суперечили, що тут би хто завгодно зневірився. І все ж вони довели справу до кінця. Енн, ти зробила розкішний дарунок усьому селу, заснувавши цю спілку. Як гарно ми проводили час на зборах! А хіба можна забути синій клуб чи намір Джадсона Паркера здати свій паркан в оренду під рекламу аптекарських засобів?

– Не знаю, чи щиро я вдячна Спілці за встановлення телефонної лінії, – мовила Енн. – Хоча це й зручно – далеко зручніше за наш давній спосіб сигналити одна одній спалахами свічок. Та ще, як то каже пані Лінд: «Ейвонлі мусить наздоганяти прогрес, будьте певні». Але чомусь я не хочу, щоб Ейвонлі було зіпсоване тим, що пан Гаррісон, коли прагне бути дотепником, називає «новомодними незручностями». Це нерозумно, сентиментально... і неможливо! Тож я негайно стану мудрою, практичною й реалістичною. Телефон, як визнає сам пан Гаррісон – «то збіса добра штука», навіть коли на лінії тебе напевне підслуховує із півдесятка пліткарів.

– Оце найгірше, – зітхнула Діана. – Страшенно дратує, коли в розмові чути, як іще хтось піднімає слухавку. Подейкують, що пані Ендрюс наполягла, щоб їхній телефон висів у кухні – так вона чутиме його щоразу, як той задзвонить, і водночас варитиме обід. Сьогодні, коли ти мені дзвонила, я добре чула той химерний бій годинника у Паїв. Отож нас, вочевидь, підслуховувала Джозі чи Герті.

– То ось чому ти запитала: «У вас новий годинник у Зелених Дахах?» Мені геть невтямки було, що це ти кажеш. А після цього щось так сильно клацнуло. Певно, то хтось із Паїв розлючено кинув слухавку. Але нехай. Як то каже пані Рейчел: «Паями вони були, Паями завжди й будуть, на віки вічні, амінь». Я хочу обговорити дещо приємніше. Ми вже знаємо, де буде наш новий дім.

– Ох, Енн, розкажи, де? Сподіваюся, що десь недалечко.

– Ні-і, і це найсумніше. Гілберт хоче облаштуватися в гавані Чотирьох Вітрів – це за шістдесят миль звідси.

– Шістдесят! Для мене це однаково, що шістсот, – зітхнула Діана. – Я тепер ніде не можу вибратися далі Шарлоттауна.

– Але ти неодмінно мусиш приїхати в Чотири Вітри. Це найкрасивіша гавань на нашому острові. Там у невеличкому селі, що називається Глен Святої Марії, п'ятдесят років практикував старий лікар Девід Блайт. Це брат Гілбертового діда. Тепер він облишить свою практику, а Гілберт посяде його місце. Проте старенький лишиться жити у своєму будинку, тож нам доведеться шукати собі житло. Я ще не знаю, яке воно буде, але подумки вже звела маленький повітряний замок – невеличкий умебльований дім моєї мрії.

– А куди ви поїдете у весільну мандрівку? – запитала Діана.

– Нікуди. Не дивися на мене так, найдорожча Діано. Твоє нажахане обличчя нагадує мені пані Ендрюс. Вона, без сумніву, зверхньо завважить, що люди, котрі не можуть дозволити собі весільної мандрівки, чинять дуже мудро, від-

мовляючись від неї, і так чи так докине, що Джейн після весілля їздила до Європи. Але я хочу провести медовий місяць у Чотирьох Вітрах – у новім ріднім домі моєї мрії.

– І в тебе не буде жодної дружки?

– Жодної. Ти, Філ, Прісцилла та Джейн – усі випередили мене з весіллями, а Стелла вчителює аж у Ванкувері. Більше я не маю рідних душ, і не хотіла б мати дружку, що не буде такою душею.

– Але ж серпанок ти надінеш? – занепокоїлася Діана.

– О, звісно. Без нього я не почуватимуся справжньою молодою. Пригадую, як я сказала Метью того вечора, коли він привіз мене до Зелених Дахів, що й не надіюся колись вийти заміж, бо з такою потворою, як я, ніхто не захоче побратися, хіба якийсь чужоземний місіонер. Я думала тоді, що їм не годиться бути надто вибагливими, коли вже вони хочуть, щоб дівчата ризикували життями, їдучи в якусь глушину на вертати там людоджерів. Але бачила б ти місіонера, за якого вийшла Прісцилла! Він був достоту такий загадковий красень, як ті, про яких ми колись мріяли з тобою, Діано. Я не зустрічала ще чоловіка, вбраного краще, ніж він. І він захоплювався «неземною, золотою вродою» Прісцилли. Хоча в Японії немає людоджерів, певна річ.

– Та хай там як, твоя весільна сукня – просто мрія, – щасливо зітхнула Діана. – Ти в ній, наче справжня королева – тендітна й висока. Як це ти лишаєшся такою стрункою, Енн? А я дедалі гладшаю... скоро вже зовсім не матиму талії.

– Мабуть, стрункість – це одне з тих питань, що цілком залежать від долі, – припустила Енн. – Та й пані Ендрюс не скаже тобі того, що сказала мені, коли я приїхала із Саммерсайда: «А ти й досі така ж сухоребра, Енн». Краще вже бути «тендітною», ніж «сухореброю» – це бодай романтично звучить.

– Пані Ендрюс таке каже про твій посаг! Навіть визнала, що він незгірший, ніж був у Джейн, хоч вона вийшла за

мільйонера, а ти – «всього-на-всього за бідного сільського лікаря».

Енн засміялася.

– Так, плаття в мене чудові. Я люблю гарний одяг. Пам'ятаю першу свою гарну сукню – із коричневої глорії. Метью подарував її мені перед шкільним концертом. А доти я носила все таке потворне. Того вечора я мовби переступила поріг нового світу.

– Тоді на концерті Гілберт декламував «Бінген-на-Рейні» і дивився на тебе, промовляючи: «А інша, не сестра...» І ти так лютувала, коли він підняв твою трояндочку й поклав собі в нагрудну кишеню! Ти й подумати не могла, що колись вийдеш за нього заміж.

– Це ще одне питання, яке розв'язала доля, – засміялася Енн, спускаючись із Діаною сходами з горища.